

FIGURANTÖVNING MED HJÄLMAREDS POLISPROFIL

Det är en smått kylig torsdagsmorgon i slutet av april, när jag och Anders Tengberg, från Media och kommunikationsklassen på Hjälmares folkhögskola, ska ge oss iväg på en två timmar lång bilfärd mot staden Karlsborg. Vi har fått möjlighet att följa med skolans polisprofil klass, när de tillsammans med Karlsborgs poliskår ska genomföra en rad figurantövningar.

TEXT: LISA ERICSSON FOTO: ANDERS TENGBERG & DARKO MARIC

VI ANLÄNDER TILL Karlsborg, efter en smått oplanerad omväg, och blir lite lätt förvånade när det visar sig att övningarna ska ta plats på ett av försvarets områden. Här och där ser man militärfordon åka omkring mellan de gamla byggnaderna som finns runt om, och vi ser även några män klädda i kamouflage-färgade uniformer vandra förbi. Men hur fascinerande det är må vara, så är det ju faktiskt inte därför vi kom hit, utan vi blir snart visade in i försvarets stora matsal, där en man just håller på att gå igenom hur övningarna kommer gå till. Några

av eleverna från skolan är redan där, men de är inte ensamma. Det är nämligen så, att även polisprofil-eleverna från folkhögskolan i Hjo har blivit inbjudna att delta i dagens händelser.

VI BLIR INFORMERADE att det kommer bli några övningar som involverar en buss på morgonen, och efter lunchen ska eleverna gå genom staden tillsammans i ett demonstrationståg. Efter informationen, blir det en kort paus med lite fika för att samla krafterna, och eleverna passar på att ta det lite lugnt. Men vilan blir inte allt för

långvarig, utan snart är det dags att ge sig iväg till dagens första övning.

VI BEGER OSS bort till en grusplan, där vi blir ombudda att vänta på bussen som nämdes tidigare. Det tar ett tag innan den faktiskt anländer, och under tiden, passar ledarna på att gå igenom övningen mer ingående för eleverna.

– Vi kommer välja ut en av er som ska gripas, förklarar de, medan eleverna uppmärksamt lyssnar. De fortsätter att berätta att eleverna nu ska spela fotbollssupportrar, som kanske är lite

”NI FÅR SKRIKA OCH ROPA HUR MYCKET NI VILL, MEN SÄGER VI IFRÅN FÅR NI SÄTTA ER NER.”

mer entusiastiska än vad de borde.

– Ni får skrika och ropa hur mycket ni vill, men säger vi ifrån får ni sätta er ner, säger en av ledarna. En handfull elever blir också ombudda att göra lite extra motstånd, när den skyldige blir borteskorterad.

SNART RULLAR EN lila buss in på grusplanen, och vi stiger på. Anders och jag sätter oss lite längre fram, tillsammans med lärarna, för att observera övningen från ett mer säkert avstånd.

Det är ganska tyst till en början, allt som hörs är lite småprat från

eleverna längre bak i bussen, men snart sätter chauffören på hög musik, och det är dags för eleverna att gå in i rollen som bråkiga fotbollsfans.

Det känns lite osäkert i början, men snart ekar rop och hejaramsor i hela bussen. Det hinner dock inte pågå länge innan en grupp med bestämda och långa män plötsligt stiger ombord. Männen, som är klädda i vanliga kläder, är den gruppen med Romeo-poliser som vi har väntat på. Eftersom att de har fått en beskrivning på hur ”den utvalda” gärningsmannen ser ut, letar de bland ansiktena på sätena, och ber sedan denne att följa med. De

eleverna som blivit instruerade att göra motstånd, börjar, medan poliserna försöker eskortera eleven ut, skrika och ifrågasätta polisernas agerande, vissa följer till och med männen ut för att ytterligare provocera. Poliserna försöker dock lugna och med bestämda ord samt lätta nertryckningar, få de efterföljande att sätta sig ner igen.

JAG SJÄLV ÄR imponerad över hur lugnt och proffsigt männen sköter situationen, kanske för att jag faktiskt aldrig har sett ett riktigt gripande på nära håll, men det märks tydligt att de verkligen vet vad de gör.

Poliserna och eleverna försvinner ut genom dörren, troligen för att transportera gärningsmannen in i polisbilen som nu också har svängt in på grusplanen. Musiken tystnar, och efter ett tag, återvänder eleverna som försvann tidigare, in i bussen

igen, lite lätt omskakade, och nu, långt mycket tystare än innan.

JAG FÅR EN stund senare reda på att övningarna eleverna nu är med på, är slutprovet för en kurs på två veckor som dessa "Romeopoliser" har gått. Att vara en Romeopolis betyder alltså att man går undercover på till exempel stora evenemang som fotbollsmatcher och demonstrationer för att kunna plocka ut vissa individer som betar sig stökigt, på ett diskret sätt. Jag inser då varför männen var civilklädda och inte bar uniform. Det är dock viktigt att de klagör för den gripna att de är poliser innan de faktiskt gör något.

Jag får också reda på att uttagningen för att bli Romeopolis inte är så enkel. Varje individ måste nämligen genomföra ett fysiskt och ett stresshanterings-test innan de får chansen att utbildas sig.

NÄR VI VÄNTAR på att nästa omgång på bussen ska sätta igång, nu med en ny gärningsman, passar jag även på att prata lite med polisprofilens lärare, Jonas Lundberg. Jag frågar om det är vanligt att eleverna får komma ut och samarbeta på det här sättet med polisen, och han berättar att de försöker komma ut och göra praktiska övningar i alla fall en gång per termin. I höstas hade de till exempel varit med och övat på ett scenario som involverade en skolskjutning.

– Just en sån här övning, är viktig, fortsätter han, - eftersom att man får en chans att se "den andra sidan" av brotten.

SENARE, EFTER NÅGRA fler försök med samma scenario på bussen, är det

"MAN FÅR EN CHANS ATT SE DEN ANDRA SIDAN AV BROTTEN"

morgonens grupp! Jag får nämligen chansen att prata lite grann med Nor Haidar och Tito Haj som har blivit utvalda att delta i en annan övning på förmiddagen. De berättar att de fick åka iväg till en lägenhet, där de fick invänta order om vad de skulle göra. De begav sig ut när de fick en signal, och blev därefter spanade på av en annan grupp romeopoliser, som utan att bli upptäckta, skulle arrestera Tito.

– Var de svåra att upptäcka? frågar jag.

– Den ena gruppen var det, men den andra upptäckte vi ganska enkelt, förklarar Nor

VI ÅKER HEM efter lunchen, och missar dessvärre demonstrationen, men är dock oerhört imponerade över det vi sett. Det är ju faktiskt mycket annorlunda mot vad vi MEKO-elever brukar arbeta med. Men jag själv kan bara säga att jag har fått större respekt

för polisen och de individer som väljer att utbilda sig till lagens väktare. Man inser inte hur mycket stress de faktiskt går igenom dagligen i sitt arbete, och jag är oerhört tacksam för att ha fått en inblick, hur liten den är må ha varit, i deras värld för en dag. ■